

Kaukaasia lambakoer – allumatu tõug?

Mitte kõik koeratõud ei ole ühtviisi koostööaltid. Kaukaasia lambakoer on üks neist nn raskesti alluvaist, kes on tekitanud peavalu paljudele omanikele ja treeneritele. Ometi on inimesi, kes väidavad vastupidist. Anneli Timmi on üks neist.

Ons "kaukaaslastega" asjad tõesti nii hullud?

Kaukaasia lambakoer on välja arenenud inimese kõrval kariloomade kaitsjaks ja valvekoeraks. Siiani arvatakse, et see tõug on tige, allumatu, nii-öelda vaid ühe peremehe koer.

Ega viimane väga vale arusaam ole, sest tean paari juhtumit, kus peremehe surm või pererahva lahkumine on viinud koera hukuni. Tegelikuses peavad aga väga paljud inimesed kaukaaslaste ning nende "magama panemise" juhtumeid protsentuaalselt ehk väga palju ei tulegi (muidugi oleks ideaalne, kui neid poleks üldse). Konflikt loomaga tekib enamasti siiski vaid juhul, kui inimene ise käitub valesti. Võib isegi väita, et mitte ei käitu, vaid elab koera kõrval valesti.

Kust pärineb arusaam, et see tõug ei allu koolitusele?

Ma isegi ei tea. Kuna kaukaaslastel on võrdlemisi pikameelsed, siis on nende koolitamine aeganõudev protsess. Paljudel ei jätku lihtsalt kannatust, sest tulemusi ei saavutata piisavalt kiiresti.

Tasub meeles pidada – see pole saksa lambakoer! Kaukaaslastele ei tee sundimisega midagi selgeks. Kõik peab käima rahulikult, nagu on ka see tõug ise. Tulemusliku koolituse alus on koera ja inimese vaheline hea kontakt.

Minu algkoolitus oma kaukaaslaste puhul algas temas arusaama kujundamisest, et kõik loomad-linnud on meie sõbrad ning neid ei pea taga ajama. Oleme külas käinud tuttaval, kus kassid ja linnud majapidamises, kuid pärast esmast tutvumist on koer rahulikuks jäänud ning kassid-linnud elavad õnnelikult edasi. Loo-

Floss koos perenaise Anneli Timmiga trennis.

mulikult on koer ikkagi loom, seega pean valvel ikka olema. Katsun nii palju kui võimalik ebameeldivaid olukordi ennetada.

Milline on kaukaaslaste koolituspraktika?

Tema koht ja roll siin päikese all on olnud läbi aegade teistsugune ning seetõttu pole olnud ka vajadust n-ö klassikaliseks koolituseks. Muidugi võib sellega tegelda ning kaukaaslane läbib selle omas tempos, kui piisavalt vaeva näha. Spordi tegemiseks on aga inimese välja aretanud teised tõud. Kaukaaslaste omanikud hindavad selles koeras eelkõige tema loomulikku intelligentust, nimelt see muudab kooselu selle olendiga inimese jaoks nii võrratuks.

Kas on õnnestunud lõhkuda stereotüüpi allumatust kaukaaslastest?

Kindlasti ei taha ma endale ega teistele tõestada, et sellest tõust saab teha sportkoera. Minu soov on kutsuda kaukaaslaste omanikke trennidesse, kus nad õpivad oma sõbraga suhtlema, koer teiste loomadega läbima. Kui inimene suhestub koeraga loomulikult, siis edasiseks õpetuseks ongi ümbritseva maailma tutvustamine rahumeelsel teel.

Ise alustasin teadlikult kohe esimesest päevast, kui kutsika koju tõin

– mängisin, rääkisin temaga pidevalt, katsusin võimalikult palju tema aega veeta. Nii terve esimese kuu. Kui kaitsesüstid tehtud, hakkasin tutvustama kõike ümbritsevat – metsad, pargid, mererannad, kutsikate suhtlustreeningud, kohe ka koolitusplatsid. Nii tutvus ta kõigega, mis tema ümber toimus.

Ta on siiani rõõmsameelne poiss ning valmis kaaslastega kohe mängu alustama, olenemata selle tõust või suurusest. Pean muidugi mainima, et minu koeral on ka väärikas eeskuju meie pere 8-aastase saksa lambakoera näol, kellega nad on suurimad sõbrad. Pole iial probleemi, et nad ühest kausist süüa ei saaks või mänguasju ei jagaks. Metsas käies jooksevad nad kõrvuti, eks vanem ole andnud head eeskuju ja õpetust.

Meil on peres veel siiani kass, kes samuti kuulub sõprade ringi.

Sellegipoolest olen valmis iseloomu muutusteks, mis kaukaaslastel vanusega kaasas käivad. Ka minul oli moment, kus pidin vanemate kasvatajatega nõu pidama, sest ei saanud koera ebakindlusest aru. Täna seks on need probleemid pea kadunud.

Kas on näiteid ebaõnnestumistest, kus loom ikkagi kasvab omanikul nii-öelda üle pea?

SVEN ARBET